

Audycja nr 155, temat: „Rady i Prestrogi św. Judy”. Sobota 23.08.2014

Witamy miłych słuchaczy w audycji „Wczoraj, dziś i na wieki”. Ireneusz Kołacz, Przemysław Merski i Tadeusz Żurek podzielił się z państwem tematem; „Rady i przestrogi św. Judy”. - Na temat apostołstwa Judy egzegeci mają podzielone zdanie. W szeregu wymienionych imion 12-tu apostołów, które podał nam Ew. Mateusz 10:2-4, znajdujemy tylko jednego Judę, Judasza Iskariotę, który okazał się zdrajcą. - Ew. Marek w 3:16-19, również podaje imiona 12-tu apostołów, które pokrywają się z imionami podanymi przez Mateusza. Łukasz natomiast, wymienia dwóch apostołów o tych imionach, tego drugiego nazywa bratem Jakuba, najprawdopodobniej chodzi tu o syna Alfeusza. - Ew. Jan, nie podaje całej listy apostołów; wspomina natomiast o Judaszu innym od Iskarioty (Jan 14:22). Wprawdzie nie mówi, że ten drugi Judasz (z j. hebrajskiego, Juda) był jednym z dwunastu, ale w rozdziałach od 13-18-go, przytacza słowa naszego Pana oraz niektóre szczegóły pomiędzy ostatnią wieczerzą a pojmaniem Pana, co wskazuje, że w tamtym czasie z Jezusem chodziło tylko 12-tu apostołów, z którymi Pan spożył ostatnią wieczerzę, a po zakończeniu wieczerzy i odejściu Iskarioty, Jezus udał się z 11-toma do Getsemane. Te fakty logicznie wskazują, że ten wspomniany przez Ap. Jana drugi Judasz był również apostołem, wobec czego mamy wyraźny dowód, że jest on autorem rozpatrywanego listu.

List św. Judy był napisany między rokiem 62 a 67 n.e. i skierowany do powołanych i umiłowanych w Bogu, wiernych wyznawców Jezusa Chrystusa. Św. Juda, będąc kaznodzieją Słowa Bożego, musiał być bardzo skromnym człowiekiem, nazywając siebie sługą Jezusa Chrystusa. Juda, adresuje swój list nie do świata, lecz do poświęconych Bogu, zachowanych i powołanych w Jezusie Chrystusie. List ten zawiera ważne poselstwo do Kościoła w czasie próby i pokuszenia. Napomnienie, mówiące; „*zachowujcie samych siebie w miłości*”, (w.21), wskazuje, że sytuacje w ówczesnych zborach w wielu wypadkach, musiały być powodem odstąpienia od miłości Bożej. Juda podaje receptę miłości braterskiej, która jest ratunkiem dla wierzących i doprowadza do życia wiecznego. Wspomina również, aby dla wątpiących mieć litość, wyrывая ich z ognia doświadczeń i prób, mając jednak odrazę do nieczystości, którą oni się brudzą. Powinno się współczuć takim z politowaniem w ich słabościach, starając się służyć im pomocą, jako naśladowcy Chrystusa. Ap. Paweł pisał do Tymoteusza, że; „*Sługa Pański nie powinien wdawać się w spory, lecz powinien być uprzejmy dla wszystkich, zdolny do nauczania, cierpliwie znoszący przeciwności, napominający z łagodnością krnąbrnych, w nadziei, że Bóg przywiedzie ich kiedyś do upamiętania i do poznania prawdy i że wyzwolą się z sidła diabła, który ich zmusza do pełnienia swojej woli*”. 2 Tymoteusza 2:24-26.

Rozwijanie swego charakteru w miłości prowadzącej do ofiarowania swoich praw, wygod i przywilejów, a nawet swego życia, wskazuje na stosowanie się do zaleceń Słowa Bożego: „*Nie czyńcie nic z kłótności ani przez wzgląd na próżną chwałę, lecz w pokorze uważajcie jedni drugich za wyższych od siebie... Takiego bądźcie względem siebie usposobienia, jakie było w Chrystusie Jezusie*”. Filipian 2:3. Aby stać się członkiem rodziny Bożej i oglądać Boga w Jego chwale, należy bojować „*o wiarę, która raz na zawsze została przekazana świętym*”, Juda 4. Ubieganie się o wiarę polega na przestrzeganiu podstawowych nauk zalecanych przez Pismo Św., która opiera się na miłości Bożej, co wskazuje św. Juda. Szatan używa różnych sposobów, aby odebrać wiarę raz świętym podaną. To za jego sprawą weszli do

Kościół ludzie, którzy naukę Jezusa i apostołów zastąpili swoimi naukami, znieważającymi Boski charakter. Każdy Chrześcijanin powinien sprawdzać czy słuchane lub czytane nauki oparte są na Piśmie Świętym i nie zaprzeczają wartości ofiary naszego Pana i Jego zmartwychwstania. Metodą szatana jest, posyłanie ludzi bezbożnych pomiędzy święty lud, przed czym ostrzega św. Juda w swym liście: *„Wkradli się bowiem pomiędzy was jacyś ludzie, na których od dawna wypisany został ten wyrok potępienia, bezbożni, którzy łaskę Boga naszego obracają w rozpustę i zapierają się naszego jedynego Władcy i Pana, Jezusa Chrystusa”*. Juda 4.

Rozpusta, to swawolne traktowanie Słowa Bożego lub naginanie go do samolubnych celów. Tego rodzaju rozpusta, jest niebezpieczna dla ludzi poświęconych Bogu, dlatego św. Juda ostrzega przed tymi, którzy zapierają się Pana Jezusa Chrystusa. Wszyscy ludzie są poddawani pokusie, a szczególnie w czasie wtórej obecności naszego Pana, gdyż czas ten ze względu na wielki dobrobyt, oferuje wiele pokus wszystkim grupom wiekowym, chcąc wprowadzić rozluźnienie życia chrześcijańskiego i zdrowych nauk Pisma Świętego między ludem Bożym. W następnych wersetach od 5-16 św. Juda wymienia przyczyny Bożej łaski; jedną z nich jest „niewierność”. Naród Izraelski żyjący w Egipcie wyobrażał domowników wiary żyjących pośród nas. Chociaż Pan Bóg w cudowny sposób wyprowadził Izraelitów z niewoli egipskiej, to jednak wytracił ich z powodu niedowiarstwa i bałwochwalstwa. Przestrożą dla Chrześcijan jest również opis o upadłych aniołach, którzy utracili swój pierwotny stan biorąc sobie córki ludzkie za żony, przez co okazali się niewierni wobec Boga a skutki tego były przerażająco złe, jak czytamy w Ks. Rodzaju 6:5, 11: *„Pan widział, że wielka jest złość człowieka na ziemi i że wszelkie jego myśli oraz dążenia jego serca są ustawicznie złe”*, *„ziemia była skażona w oczach Boga i pełna nieprawości”*.

Chrześcijanin, aby mógł uniknąć niedowiarstwa, musi strzec się wpływu złych i bezbożnych ludzi zgodnie z tym, co mówi Psalmista: *„Będę trzymał na wodzy usta swoje, póki bezbożny stoi przede mną”*. Psalm 39:2. Następnie św. Juda ostrzega przed moralnym upadkiem oddawania się rozpuście i przeciwnemu naturze pożądanemu cudzego ciała, zamożnych ludzi zamieszkałych w miastach Sodomie i Gomorze. W Izraelu, w miejscu, gdzie obecnie znajduje się Morze Martwe niegdyś kwitło bujne życie biologiczne, rozwijała się cywilizacja, pobudowane były bogate miasta Sodoma, Gomora, Adama i Seboim, - były to niezależne miasta, posiadające swych królów. Dzisiaj, patrząc na mapę Izraela, widzimy na tym miejscu Morze Martwe, zwane też Słonym Jeziolem, które położone jest 394m poniżej poziomu innych mórz, nie nadaje się ono do komunikacji, nie ma też w nim życia. Co się stało z tymi istniejącymi niegdyś miastami, z ich mieszkańcami i kulturą? – Pismo Święte mówi, że zostały zniszczone przez Boga: *„Wtedy Pan spuścił na Sodomę i Gomerę deszcz siarki i ognia, sam Pan z nieba, i zniszczył owe miasta i cały okrąg, i wszystkich mieszkańców owych miast oraz roślinność ziemi”*. Ks. Rodzaju 19:24-25.

Sodoma i okoliczne miasta położone były w pięknej kotlinie między górami. Panował tam łagodny mikroklimat, który był błogosławieństwem dla życia biologicznego i roślinnego. Obficie spływające wody Jordanu czyniły dolinę bardzo urodzajną, podobną do ogrodu Eden. Wszędzie tam, gdzie jest dostatek wody i urodzajna ziemia, ludzie są zamożniejsi, powstają duże skupiska ludzi i rozwija się cywilizacja. Ale Pan Bóg powiedział do Abrahama; *„Wielki rozlega się krzyk przeciwko Sodomie i Gomorze, że grzech ich jest bardzo ciężki”*. Ks. Rodzaju 18:20. Około czternaście

wieków później, prorok Ezechiel pisze: „*Oto winą Sodomy, twojej siostry, było to: wzbila się w pychę, miała dostatek chleba i beztroski spokój wraz ze swoimi córkami, lecz nie wspomagała ubogiego i biednego. Były wyniosłe i popełniały obrzydliwości przed obliczem moim, dlatego usunąłem je, jak widziałas*”. Ezechiela 16:49-50. Pan Bóg wymienia cztery grzechy popełnione przez mieszkańców Sodomy i Gomory; 1) pycha, 2) dostatek chleba, 3) beztroskie życie, oraz 4) samolubstwo i brak współczucia dla będących w potrzebie. Kiedy okoliczne narody ginęły z głodu, Sodomici, obfitujący w dobra materialne, nie udzielili im pomocy. Dostatek i sytość chleba doprowadziły ich do niemoralnego życia we wszeteczeństwie, cudzołóstwie i homoseksualizmie, czym Bóg się brzydzi. Salomon mówi, że „*syty depta plaster miodu, lecz głodnemu nawet gorczyz jest słodyczą*”.

W wersetach od 11-13, jest opis trzech klas znajdujących się między chrześcijaństwem. „*Biada im! Bo poszli drogą Kaina i pogrążyli się w błędzie Balaama dla zapłaty, i zginęli w buncie Korego*”. Serce **Kaina** zostało zatrute jadem zazdrości i nienawiści do własnego brata, co następnie doprowadziło do morderstwa. Do podobnego stanu, może dojść u chrześcijanina, gdy dopuści do swego serca złe myśli przeciwko swemu bratu. O takich św. Jan mówi: „*Każdy, kto nienawidzi brata swego, jest zabójcą, a wiecie, że żaden zabójca nie ma w sobie żywota wiecznego*”. 1 Jan 3:15. - **Balaam** dla własnej korzyści nauczał błędnych nauk. Za jego radą Izrael uprawiał nierząd z Moabitami, którzy nakłaniali lud Izraelski do udziału w ofiarach składanych bożkom. (Ks. Powtórzonego Prawa 25 rozdział). To przedstawia klasę ludzi zapoznanych z Ewangelią Chrystusową, a szczególnie ich Liderów, nauczających rzeczy niezgodnych z Pismem Świętym. Przekręcają doktryny by zdobyć honor i stanowisko w społeczności, do której przynależą. – **Kore** nie chciał poddać się autorytetowi, którym był Mojżesz wyznaczony przez samego Boga, sam dla siebie był autorytetem. Przedstawia on tych, którzy nie chcą podporządkować się pod Prawo ustanowione przez Boga, postępując krętymi drogami.

Pan Jezus ostrzega; „*Kto od siebie samego mówi, ten szuka własnej chwały; ale kto szuka chwały tego, który go posłał, ten jest szczery i nie ma w nim nieprawości*”. Ew. Jana 7:18. Św. Juda przypomina również, że Pan Bóg w swojej sprawiedliwości nie przepuścił także nieposłusznym aniołom, którzy zeszli na ziemię, nie zachowując określonego im okręgu, czekając na wielki dzień sądu. - Nasz czas jednak dobiega końca, pragniemy pożegnać się z państwem słowami św. Judy z 21 w; „*zachowajcie siebie samych w miłości Bożej, oczekując miłosierdzia Pana naszego Jezusa Chrystusa, ku życiu wiecznemu*”. Zapraszamy do słuchania nas w sobotę 27 września wieczorem. A teraz, prosimy dzwonić do nas do studia pod nr. 9415 1923. Dobranoc państwu.